

ל"ג בעומר חכ"ב

תלמידי ר"ע "לא נהגו כבוד זה בזה" מצד אהבת ישראל שלהם, דכל תלמיד רצה להשפיע על חבריו לעבוד את ה' על פי הדרך שבה הוא הבין את שיטת רבי עקיבא. אך באמת דוקא בהנהגת רשב"י התבטא אמיתית הנהגת ר"ע ד"נכנס בשלום ויצא בשלום".

ישנם ב' טעמים לשמחה בל"ג בעומר (א) מפני שאז פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (ב) ומפני של"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י. ויש לומר שהילולא דרשב"י הוא ענין "פסקו למות" כי חייו ועבודתו של רשב"י היו ההיפך מטעות תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה.

ויובן בהקדים הקושיא דאיך שייך שתלמידי רבי עקיבא - שאמר "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה" - לא נהגו כבוד זה בזה? ויש לומר שאדרבא מפני שהיה להם אהבת ישראל לכן כל תלמיד רצה להשפיע על חבריו לעבוד את ה' על פי הדרך שבה הוא הבין את שיטת רבי עקיבא. ומפני שאין דיעותיהם שוות היה לכל אחד הבנה שונה בשיטת רבי עקיבא, והתלמידים לא התנהגו באופן שאחד בפה ואחד בלב ולכן לא נהגו כבוד זה בזה.

והנה רבי עקיבא אמר "כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי ואקיימנה", שהי' בתנועה דמסירות נפש כל ימיו, ומצד מסירות נפש האדם הוא מסור לגמרי, ואם כן גם תלמידי רבי עקיבא היו מסורים לגמרי, כל אחד לאופן העבודה על פי הדרך שהוא הבין את רבי עקיבא. ולכן לא נהגו כבוד כנ"ל.

אך האמת הוא שהנהגת רבי עקיבא היה באופן דנכנס בשלום ויצא בשלום, רצוא ושוב, וזה התבטא דוקא בהנהגת רשב"י שגם לאחר שהיה במערה י"ג שנה הנה "כל היכא דהווי מחי ר"א הוי' מסיק ר"ש" - שהשתדל בתיקון העולם, וגם לימוד תורתו היה באופן שהוא מקשי רבי פנחס בן יאיר ומפרק ליה רשב"י כ"ד פירוקי.